

Arrest

nr. 93 217 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 juli 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard en worden de medische stukken overgemaakt aan de arts-adviseur voor medisch advies.

Op 20 juli 2012 geeft de arts-adviseur een negatief advies.

Op 30 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.07.2012 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

I., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kosovo

geboren te Mitrovica op (...) 1974

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17/07/2012 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor I., A.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 20/07/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat "dit medisch dossier niet toe laat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand' of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven, en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land v/aar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is om reden dat uit de door verzoeker meegedeelde medische attesten geen aandoening in zijn hoofde zou blijken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of die een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Nochtans blijkt uit de medische attesten voldoende duidelijk dat hij lijdt aan een ernstige medische aandoening die van die aard is dat hij zeer moeilijk kan reizen en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico inhoudt voor zijn leven of integriteit.

Uit de door de dienst vreemdelingenzaken gegeven motivering blijkt niet dat zij in de bestreden beslissing van niet - gegrondheid van de aanvraag de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker op een zorgvuldige en redelijke manier in acht genomen heeft.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de attesten niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een risico inhoudt op een

onmenselijke behandeling bij terugkeer blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift van 04.07.12 op een voldoende en redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Voorts heeft verzoeker wel voldoende verslagen neergelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt. Aan de hand van deze attesten blijkt duidelijk dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is met name dat de opvolging door een psychiater en een longspecialist nodig zijn.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoeker voorgelegde verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. De medische behandelingen zijn ook nog lopende en er zijn nog verdere behandelingen voorzien. Zijn behandelende artsen bevestigen dat de behandelingen nog verder lopende zijn. Dit zou redelijkerwijze moeten volstaan.

De ambtenaar geneesheer beperkt zich in zijn advies van 20.07.12 waarop de dienst vreemdelingenzaken zijn weigeringsbeslissing gebaseerd heeft hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

De ambtenaar geneesheer geeft dienaangaande geen enkel waardeoordeel noch onderwerpt hij deze verslagen aan een inhoudelijk commentaar laat staan dat hij de inhoud ervan zou tegenspreken. Meer zelfs, de geneesheer stelt dat de medische aandoeningen aanwezig zijn doch beperkt zich er toe te stellen dat een behandeling in het land van herkomst voorhanden is.

Het blijkt niet dat de dienst vreemdelingenzaken een behoorlijk onderzoek heeft verricht naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Zie:

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2010/11/10/bijlage-kosovo-1-kamerbrief-inzake-uitbreidingspakket-europese-commissie.html>:

« As regards social protection, the non-existence of a health insurance law and, hence, health insurance system puts additional constraints on average Kosovo families. Many health care services need to be financed directly by the citizens instead of being covered by an insurance scheme. »

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2005/04/18/kosovo-2005-04-18.html>:

"De kwaliteit van gezondheidszorg in Kosovo verbetert langzaam maar gestaag. De gezondheidszorg in Kosovo is thans in staat om in de eenvoudige noden van de bevolking te voorzien. Ingewikkelde of langdurige behandelingen zijn daarentegen in zeer beperkte mate beschikbaar.

...

In de praktijk is gezondheidszorg in Kosovo niet voor iedereen even gemakkelijk bereikbaar."

Uit de artikelen blijkt onomstotelijk dat van een beschikbare, toegankelijke en continue mogelijkheid van behandeling geen sprake is. Verzoeker wijst erop dat de behandeling in Kosovo ontoegankelijk is voor personen met een zeer bescheiden inkomen.

Tenslotte dient ook gesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing van 30.07.2012 bezwaarlijk afdoende kan genoemd worden gezien zij zich beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar geneesheer zonder te antwoorden op de argumenten dewelke verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaald heeft waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in Kosovo niet toegankelijk zijn gezien verzoeker in een zwakke sociaal en financiële situatie verkeert.

De dienst vreemdelingenzaken is duidelijk tekort geschoten in haar motiveringsverplichting.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tegelijk schendt de beslissing art. 62VW en de artn. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen. Verweerder concludeert dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Verzoeker betoogt dat de diverse gegevens beschikbaar in het dossier niet op een zorgvuldige en redelijke manier in acht zijn genomen. Verzoeker meent dat uit de door hem neergelegde medische verslagen blijkt dat de medische aandoeningen waaraan hij lijdt van aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name de opvolging door een psychiater en een longspecialist. De ambtenaar-geneesheer heeft zijn advies hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere beschrijving. Hij geeft aangaande de medische aandoeningen geen enkel waardeoordeel, of commentaar, laat staan dat hij de inhoud van de verslagen zou tegenspreken. Hij beperkt zich tot het stellen dat een behandeling in het land van herkomst voorhanden is.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de beslissing, nu het advies in een gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing, ter kennis wordt gebracht aan verzoeker. De ambtenaar-geneesheer motiveert zijn advies als volgt:

"I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

29/4/2012, 3/5/2012, Dr. L., psychiater, vermoedelijke PTSD, angstaanvallen, TBC met gelukkig geen al te resistente bacil, die behandeld wordt met tuberculostatica, er zijn geen hospitalisaties, de gesprekken verlopen moeizaam, symptomen van hoofdpijn, nachtmerries, depressieve stemming en angstaanvallen worden vermeld. Ook hier in België voelt hij zich bekeken, bespied en mogelijks achtervolgd.

31/5/2012. Dr. S., huisarts uit P., PTSD. angstaanvallen. TBC die behandeld wordt met tuberculostatica, II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 35-jarige man lijdt aan een vermoedelijke PTSD en TBC die behandeld wordt. Het betreft geen resistente tuberculose.

Ook hier in België voelt hij zich bekeken, bespied en mogelijks achtervolgd. Er is dus geen evidentie dat zijn psychische behandeling hier superieur zou zijn dan deze in zijn herkomstland, waar hij overigens adequaat behandeld en zelfs gehospitaliseerd is geweest.

Zijn psychiater benadrukt dan ook wel de moeilijke gespreksomstandigheden hier wegens taal- en culturele barrières.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer. nr. 26565/05. Nv. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96. D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1. eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Waar verzoeker betoogt dat hij gespecialiseerde medische opvolging nodig heeft van een psychiater, blijkt uit het medisch advies dat dit ook niet wordt betwist door de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer oordeelt evenwel dat uit de medische verslagen niet blijkt dat zijn psychische behandeling hier superieur zou zijn aan deze in zijn herkomstland. Bovendien geeft de ambtenaar-geneesheer ook duidelijk aan waarom hij van oordeel is dat zijn behandeling in België niet superieur is aan de behandeling in zijn land van herkomst, met name omdat verzoeker zich ook in België nog bekeken, bespied en achtervolgd voelt. De ambtenaar-geneesheer concludeert tevens, na onderzoek van de voorgelegde medische verslagen, dat verzoeker ‘adequaat behandeld en zelfs gehospitaliseerd is geweest in zijn land van herkomst’. Verzoekers huidige psychiater benadrukt ook de moeilijke gespreksomstandigheden in België wegens taal- en culturele barrières. Verzoeker weerlegt deze motivering niet door te herhalen dat hij opvolging behoeft door een psychiater. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies beperkt tot een loutere beschrijving van zijn ziekte. De ambtenaar-geneesheer stelt op kennelijk redelijke wijze vast dat een behandeling in het land van herkomst voorhanden is aangezien verzoeker reeds adequaat is behandeld en zelfs is gehospitaliseerd in zijn land van herkomst. Verzoeker laat na aan te tonen dat de psychische behandeling in België superieur is aan deze in zijn herkomstland, nu hij het motief in verband met de moeilijke gespreksomstandigheden wegens taal- en culturele barrières niet weerlegt. Het betoog van verzoeker volstaat niet om afbreuk te doen aan het onderbouwd advies van de arts-adviseur. Evenmin toont verzoeker aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de medische aandoening, met name PTSD geringschat.

Wat de medische aandoening TBC betreft, stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies vast dat deze aandoening behandeld wordt met tuberculostatica en dat de aandoening geen resistente tuberculose betreft. In tegenstelling tot verzoekers betoog blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat deze aandoening opvolging door een longspecialist behoeft. Ter terechtzitting verwijst verzoekers raadsman naar een medisch attest van 30 augustus 2012 betreffende deze medische aandoening met name tuberculose. Uit het medisch attest blijkt dat verzoeker medicamenteus wordt behandeld tot eind september 2012 en dat er geen directe gevolgen zijn of complicaties indien de behandeling wordt stopgezet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet -(met name dat deze ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft)-, kennelijk onredelijk is. Evenmin wordt aangetoond dat de ambtenaar-geneesheer de medische aandoening heeft geringschat door te oordelen dat deze aandoening niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, nu blijkens de voorgelegde medische attesten de behandeling bestaat uit medicatie tot september 2012.

Verzoeker beperkt zijn kritiek tot een loutere bewering zonder zijn grief te verduidelijken met concrete elementen waarom hij meent dat het medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken. Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summier uitzetting verzoeker niets meer doet dan te kennen geven dat hij het niet eens is met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Het feit dat hij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen behoorlijk onderzoek heeft verricht naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Hij verwijst naar

artikelen op het internet waaruit volgens hem blijkt dat er van een beschikbare, toegankelijke en continue mogelijkheid van behandeling geen sprake is. De medische voorzieningen zijn in Kosovo niet toegankelijk voor hem omdat hij in een zwakke sociale en financiële situatie verkeert.

Vooreerst wordt opgemerkt dat blijkens artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de beoordeling over de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet door de functionaris van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt beoordeeld maar door de ambtenaar-geneesheer. Voormeld artikel luidt immers als volgt "(...) *De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft(...)*". Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de toegankelijkheid niet behoorlijk werd onderzocht aangezien de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 20 juli 2012 vaststelt dat verzoeker reeds adequaat werd behandeld en zelfs werd gehospitaliseerd in zijn land van herkomst. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. De verwijzing naar algemene artikelen van het internet volstaan niet om aannemelijk te maken dat hij geen toegang zou hebben tot de medische voorzieningen in Kosovo vanwege zijn 'zwakke sociale en financiële situatie', nu uit de door hem voorgelegde stukken het tegendeel blijkt. Bovendien blijkt uit de medische attesten in verband met de tuberculose dat er geen noodzaak is tot medische behandeling in het land van herkomst.

In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het kort bespreken van de in het medisch advies gedane feitelijke vaststellingen en beoordeling van de medische gegevens en het geven van een eigen versie, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de ambtenaar-geneesheer. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel uitmaakt, genomen is op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op het medische advies van de ambtenaar-geneesheer. Het advies betreft alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag. Derhalve is de administratie zorgvuldig te werk gegaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, nu verzoeker nalaat uiteen te zetten met betrekking tot welke gegevens in de aanvraag geen onderzoek zou zijn gevoerd of geen rekening zou zijn gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren 'in het licht van art. 3 EVRM. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 EVR.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (Rv.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetatbe> (6 april 2002); s Rev. dr. étr. 2001, 469, noot-.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer .zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Verzoeker is niet in staat om verre reizen te ondernemen en bovendien is er geen adequate behandeling voorhanden in Kosovo waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling en een gedwongen terugkeer houdt een schending in van art. 3 EVRM. Een terugkeer is totaal af te raden en gezien de moeilijke omstandigheden is het van belang dat de behandeling in België wordt verder gezet.

Het redelijkheidsbeginsel werd miskend door verweerder.

De medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Het gegrond verklaren van de aanvraag is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dd. 30.07.12 dient dan ook te worden vernietigd.”

2.4 Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door hem geen verblijfsmachtiging toe te staan terwijl hij niet in staat is verre reizen te ondernemen en er geen adequate behandeling voorhanden is in Kosovo. In voorliggende zaak heeft de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de aangehaalde psychologische toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist en hij voor zijn psychische aandoening adequaat is behandeld en zelfs is gehospitaliseerd in zijn land van herkomst. Bijgevolg is door de administratie geverifieerd of verzoeker kon reizen en is vastgesteld dat de medische zorgen die hij nodig heeft in het land waarheen hij zich dient te begeven, met name Kosovo, beschikbaar en toegankelijk zijn. Er wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het feit dat verzoeker niet tot een verblijf in België wordt gemachtigd, heeft dan ook niet tot gevolg dat hij onderworpen wordt aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er dient tevens op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de aangevochten bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard doch er geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in en gaat niet gepaard met een eventuele verwijdering van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten. Bij gebrek aan een verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN